

W i s a

Om tvåanne flickors gräsliga mord
i S:t Karins socken år 1879.

Författad och till tryck belästad

af

O. W. M—son.

Preis: 15 penni.

111

111

Sjunges som: Ad huru länge råka må o. f. w.

v. 1.

Nu med sorg jag besjunga will
Om händelsen hur' den gick till;
Två gräsliga mord man tänka må,
De hemsta äro att höra på.

v. 2.

I Nummis socken det så hvar,
Icke långt borta från Åbo stad,
Att i Vittois by, välbekant den,
A Pombo hemman stödde grymheten.

v. 3.

Inwid landsvägen är denna gård,
Fem rysta werst från sagde stad,
På en rymlig plan så ligger den,
Och stön att beståda utvändigen.

Åbo,

Åbo Boktryckeri Aktieföretag, 1879.

v. 4.

Den hemsta bragd der föröfwades,
Som ingen kunde ana ens,
Kysliga mord, mer än förwånande,
Swarom man knappast hört berättelse.

v. 5.

Då flickor om astone
Begäfw sig till hwilan den,
Ej wetande af farans stund,
Som hotade dem i högsta grund.

v. 6.

Medan de hunnit slumra in
Under mörka natten i sängen sin,
Då hastigt uppbröts dörrarna,
Som wäl woro igenstängda.

v. 7.

Nu inträdde uti rummet så,
Mördarene med tillhugg då,
Widtagande der sitt grymma dåd,
Swaraf en jämmer hördes hård.

v. 8.

Med deras tillhugg hårdt slogo de
Och swärligen misshandlade,

Som nog hemstt är att beskrifwa om
Och lyhna äfwen för menniskom.

v. 9.

Sufwud, nade äfvensom ögonen
Af mördarene woro slagne,
Mun, tunga samt ock händerne
Ja mer än grymt marterade.

v. 10.

Nu mycket blod utströmmade
I rummet af de sargade,
Och nödrop äfwen jämmerlig
Hördes till rummet närmst inwid.

v. 11.

Till hjelp med största styndsamhet
Hastades ju med pilsnabbhet,
Då mördarene förnummo det,
Begäfw de sig bort i ett.

v. 12.

När nu annat folk tillstädeskom
Och förbrutarene hunnit bort,
Det hemsta dåd ren föröfwadt war,
Men ingen af de ilstne qwar.

v. 13.

Försträdelsern war nu allmän här,
 Och ryslig syn att ståda der,
 Ej wiste någon hwarthän mördarne
 Begifwit sig på flyktene.

v. 14.

Undersökningar mång' hållits här,
 Men ingen utredning wunnits klar,
 Swem härtill skyldig wara må,
 Att hafwa kunnat fånglas så.

v. 15.

Etthundra mark så får den man,
 Som upplysning härom lemna kan,
 Att saken bleswe utredd så,
 Att brottet i dager komma må.

v. 16.

De mördade på sedligt wis
 Sökte framsträfwa sin lifstid,
 Intet ondt af dem så hördes af,
 Fastmer andres wänstap dem omgaf.

v. 17.

Med en beklaglig död nu de
 Borttryckta bleswo från lifwets we,

Efter att hårdt lida fingo wäl
 De fista stunder de upplefwat här.

v. 18.

Så ofäker war lifstid är
 När döden of bortfalla plär,
 Derför i tid war så beredd
 Liksom på resan färdigklädd.

v. 19.

O mördare! så grym du är,
 Betänk ännu i tiden här
 Det grymma brott, som du begätt,
 Såframt du kristna namnet fått.

v. 20.

Ditt samwete lif af jern och stål,
 Som ej wäcker ånger i din håg,
 Och påminner dig det grymma mord
 Derför ej ännu du blifwit tillspord.

v. 21.

Ru stynnda snabbt, bekänn ditt brott,
 Ännu är nådetidens lott;
 En påföljden ju wida hårdare
 Wid dödsbädden blir dig allt swårare.

v. 22.

Vår Gud, som här i nådens tid
 En syndare är huld och blid,
 Ledfage oss på dygdens stig,
 Der sanningen bekräftar sig.

v. 23.

Att sedan dödsminuten blir,
 Som fallar oss från detta lif,
 Med glädje hädan stiljas må
 Och saligheten så uppnå.